

но нагрѣване презъ разнитѣ времена на годината. Това различно нагрѣване пѣкъ, както знаемъ опредѣля сезонитѣ.

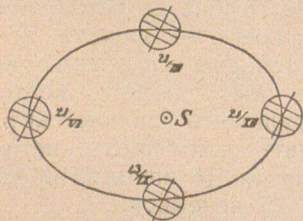
Само въ областъта между тропицитѣ—които сж мѣстата имащи ширина отъ 0° до $23^\circ 27'$ северна или южна—слънцето може да застане въ зени-та на наблюдателя. Тогава неговитѣ лъчи падатъ точно отвесно и нагрѣването е най-силно. Следователно, климата на една страна зависи сжщо отъ наклонението на Еклиптиката къмъ Екватора.

Жгловото отстояние на слънцето отъ Екватора се нарича **склонение**. То бива северно или южно въ зависимостъ отъ това, на северъ или на югъ отъ Екватора се намира слънцето.

Ако не сжществуваше наклонение на Еклиптиката къмъ Екватора, то и въртението на земята въ различнитѣ части на нейната орбита би било равномерно.

Два пѣти презъ годината, а именно на 21 Мартъ и на 23 Септемврий, слънцето се намира точно надъ Екватора и, следователно, неговото склонение е равно на 0° . На тѣзи дати навсѣкжде по земята денътъ е равенъ на нощътъ и затова тѣ се наричатъ **пролѣтно** и **есенно** равноденствия респективно.

Слънцето е най-отдалечено отъ Екватора на 21 Юний и на 21 Декемврий. Тѣзи дати сж позна-

фиг. 1

ти подъ името **лѣтно** и **зимно** слънцестояния съответно. Тогава слънцето като че ли застава неподвижно преди да почне да се връща къмъ Екватора. Въ сжщностъ, въпрѣки че на горнитѣ дати изглежда, какво слънцето

не мѣни своето склонение, то никога не остава